

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682534592/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Morgenen var saa smuk, derfor sang ogsaa Fuglene, derfor duftede Blomsterne, og mit Hjerte selv opløste sig i Duft og Sang, og Verden, den store herlige Verden – følte og hørte lige meget til dem alle tre. Men den eier ogsaa bedre Blomster end de, der her voxer: den eier *Ophysningens* Blomst, hvis Duft gjennemtrænger Alt, forædler og styrker det; den kjender en mægtigere Sang, end Fuglens her paa Grenen, *Frihedens* store Morgensang; og Hjertet – det drømmende Digterhjerter, med sin Længsel og Smerte, hvad er dette imod et heelt Folks, et begejstret Heltehjertes sidste, stærke Slag for Liv og Fædreland; det arme Polen!

Nær havde jeg digtet en Sang til Folket »uden Fædrelands«, endnu føler jeg Trang dertil, men – hvad kan den hjælpe dem! – jeg faaer desuden tidt et underligt Anfald af gediegen Fornuft, saaledes nu i dette Øieblik, og det er ret en Lykke for et ungt, brusende Gemyt, der saa let lader sig henrive af det gjimrende Store, uden at tænke paa Politik, Forhold og Enden paa det Hele.

Ved *Elbingerrøde*, en lille Bjergstad, sagde jeg Levvel til mit Reiseselskab. Tæt ved Broen, der førte over Floden, stod en Liremand og spillede »*Adieu Français!*« – Et Slags Skjermbret var opreist ved Siden af ham og bemalet med Karikaturer, Pjerot, Harlequin, Liniedansere og Kunstberidere. En Flok Bønderbørn med bare Fødder stode og stirrede derpaa, medens Solen skinnede paa dem og de store Bjerge langt borte; det var virkelig en Situation, hvorover man kunde skrive en lang poetisk Afhandling, og sætte oven over: »Natur og Kunst«.

Snart reiste de nøgne Klippevægge sig paa begge Sider, en lille Sti løb langs med den smalle Flod, jeg var i *Räubeland*, et Navn man udtleder af »*Räuberlande*«, fordi her paa en af Klipperne, i gamle Dage laae et Røverslot, men som nu er forsvundet, paa Voldgravene nær.

Den hele Natur rundtom havde noget Imponerende, den syntes mig endogsaa at see saa storagtig ned paa mig, at jeg tilsidst tog Papiir og Blyant frem, for at vise den, jeg dog var dens Overmand.

Du stolte Fjeld, hvor bask Du truer der,
Jeg sætter Dig dog ind i Verset her!
Du lille Flod, som bruser vildt afsted,
Hvor stærk Du løber, tager jeg Dig med!
Selv Fuglen her imellem Engens Blommer,
Der flager bort, saasnart han seer jeg kommer;